

Kedves gyászoló család,

Tisztelt gyászoló gyülekezet!

2018 a fájdalmas veszteségek éve a hazai magyarság számára, pedig még csak májust mutat a naptár. Alig egy hónapja vettünk végső búcsút Jókai Tibortól, a Szlovákiai Magyar Pedagógusok Szövetségének elnökétől, és most Pogány Erzsikéért szól a harang...

Kérlelhetetlenül arat az elmúlás a sorainkban, a legjobbjainkat viszi magával.

Pogány Erzsébet erős, határozott jelleme a magyar történelem nagyasszonyaihoz mérhető. Őszinte tisztelet, elismerés és szeretet övezte idehaza és a határon túl, szerte a Kárpát-medencében, a világ magyarjai között.

A hozzá közel állók kemény asszonynak ismerték. Valóban az volt?

Inkább tudatosan, következetesen elkötelezett a felvidéki magyarság iránt, olyan, aki minden jó ügy mellé teljes szívvel odaállt, még ereje fogytán is tette, amit tennie kellett. Soha nem okozott csalódást, készséges volt, segítőkész, rá mindig, minden körülmények között lehetett számítani.

Töretlenül és makacsul hitt a közösség erejében, együttműködésében, a kisebbségi lét érzelmi többletében, sodró erejű energiája, szeretete vitte, magával ragadta a körülötte élőket is. Elszántan küzdött mindenért, amiről úgy érezte, az egyetemes magyarság hasznára válik. Hihetetlen, hogy meg kellett adnia magát egy erősebb hatalomnak.

Nem látjuk többé az őszinte érdeklődést felcsillanni a tekintetében, a kedves mosolyt az ajkán, nem érezhetjük törődő odafigyelését. Nincs több terv, több küzdelem és siker sem, de amit örökül hagyott, nagy érték, egy közösségért élő, termékeny, teremtő élet, követendő példa az utókor számára.

Mi felvidéki magyarok szegényebbek leszünk nélküle, de gazdagabbak lettünk általa, mert ismerhettük, szerethettük őt.

Most olyat tett velünk, amit életében még soha: elszökött előlünk a csend birodalmába.

Drága Erzsike!

A Szlovákiai Magyar Pedagógusok Szövetsége minden tagja nevében fájó szívvel búcsúzunk Tőled.

Legyen számodra könnyű a föld.

Nyugodj békében.